

Istoria Iezuitilor - 1540

Written by Rick Martin

SCOPUL SI JURAMÂNTUL LOR

Scopul Ordinului Iezuit, înfiintat formal de catre papa în 1540, este distrugerea Reformei Protestante. El mai este numit Contra-Reforma. Nicolini de la Roma scria: "Iezuitii, prin chemarea lor, prin esenta institutiei lor, sunt destinati sa caute, prin orice mijloace, drepte sau nedrepte, distrugerea Protestantismului. Aceasta este conditia existentei lor, datorita pe care trebuie sa o împlineasca, altfel ei înceteaza sa fie iezuiti." (Footprints of the Jezuits (Pe urmele iezuitilor), R. W. Thompson, 1894)

EXTRAS DIN JURAMÂNTUL IEZUITULUI

În scopul acesta iezuitii de profesie s-au obligat cu un juramânt, din care s-a publicat o parte în 1899. Aceasta suna în felul urmator: "Din momentul acesta renunt si reneg supunerea mea datorata oricarui Monarh, Print sau Stat eretic, numit Protestant, sau liberalilor, sau ascultarea de legile, magistratii sau functionarii lor. Declar în continuare ca doctrina Bisericii Angliei si Scotiei, a Calvinistilor, hughenotilor si a celorlalti care se numesc Protestanti sau Liberali este de condamnat precum sunt de condamnat si aceia care nu vor sa se lepede de acestea. În continuare ma angajez sa ajut, asist si sfatuiesc pe toti sau pe oricare din agentii Sfinteniei Sale, oriunde ma voi afla, în Elvetia, Germania, Olanda, Danemarca, Suedia, Norvegia, Anglia, Irlanda sau America, sau în orice alt stat sau teritoriu în care voi ajunge, facând tot ceea ce îmi sta în putinta pentru distrugerea doctrinelor eretice Protestante sau Liberale si a tuturor pretinselor lor puteri, legale sau de alta natura." (Errors of the Roman Catholic Church (Erori ale Bisericii Romano-Catolice), 15 colaboratori, 1894)

În 1891, unul dintre protagonistii nostri, Alberto Rivera, a dezvaluit juramântul pe care îl facuse ca iezuit:

CEREMONIA DE INSTALARE SI JURAMÂNTUL EXTREM AL IEZUITILOR (Administrata unui iezuit de rang minor când este pe punctul de a fi înaintat într-o pozitie de comanda.)

Superiorul vorbeste:

"Fiul meu, pâna în clipa de fata ai fost învatat sa joci rolul fatarnicului printre romano- catolici, sa fii un romano-catolic si sa fii un spion chiar si între fratii tai: sa nu crezi pe nimeni, sa nu ai încredere în nimeni. sa fii reformator cu reformatorii, sa fii hughenot cu hughenotii (protestantii francezi), sa fii calvinist cu calvinistii, sa fii în general un protestant cu protestantii (aceia care protesteaza si care nu sunt de acord cu Institutia Romano- Catolica); si câstigând încrederea lor sa cauti chiar sa predici de la amvoanele lor si sa învinuiesti cu toata vehementa (emotie violenta) de care dispui Sfânta noastra Religie si pe Papa; si chiar sa te cobori atât de jos încât sa fii evreu cu evreii, ca sa capeti astfel posibilitatea sa aduni toate informatiile necesare pentru

binele ordinului tau ca soldat credincios sub steagul Papei. Ai fost învățat să plantezi în mod insidios semintele geloziei și ale urii între statele care trăiau în pace, și să le inciti la fapte sângeroase, antrenându-le în războaie unul cu altul, și să crezi revoluții și războaie civile în cadrul comunităților, provinciilor și țărilor care au fost independente și prospere, cultivând artele și științele și bucurându-se de binecuvântarea păcii; să te declari de partea combatanților și să acționezi în secret în același sens cu frațele tău iezuit care ar putea să fie angajat de cealaltă parte, dar declarat în mod deschis contra aceleia de care tu ești legat; Numai ca biserica să poată să fie cea care are de câștigat în cele din urmă prin condițiile fixate în tratatele de pace și ca scopul să justifice mijloacele. Ai fost învățat care este datoria ta de spion, să aduni toate statisticile, faptele și informațiile care stau în puterea ta, din orice sursă: să intri în grațiile cercului de familie al protestanților și al ereticilor de orice fel sau caracter, ca și al comercianților, bancherilor, avocaților, printre școli și universități, în parlamente și adunări legislative, în curțile de justiție și consiliile de stat, și să fii "totul pentru toți", de dragul Papei, ai cărui servi suntem până la moarte. Până acum ai fost instruit ca novice (ca unul care nu avea pregătire), ca neofit (un preot nou-ordinat) și ai servit ca un asistent (ai lucrat ca un ajutor), duhovnic și preot, dar nu ai fost încă investit cu tot necesarul de comandă în armata lui Loyola și în serviciul Papei. Trebuie să servești un anumit timp ca instrument și calau așa cum ești îndrumat de către superiorii tăi; pentru că nimeni nu poate să comande aici dacă nu și-a consacrat lucrările cu sânge eretic; pentru că "fără varsare de sânge nici un om nu poate fi salvat." "Eu, _____, în acest moment, în prezența Atotputernicului, a Fericitei Fecioare Maria, a Fericitului Arhanghel Mihail, a Fericitului Ioan Botezătorul, a Sfinților Apostoli Sf. Petru și Sf. Pavel și a tuturor sfinților și a sfințelor ostii ale cerului... promit și declar că, atunci când voi avea ocazia, voi face și voi purta război neînduplecat împotriva tuturor ereticilor, Protestanți sau Liberali, așa cum sunt îndrumat să fac. Și ca atunci când aceste lucruri nu pot fi făcute în mod deschis, voi folosi în mod secret cupa otrăvita, cordonul de strangulare, otelul pumnalului sau plumbul gloanțelor, fără să îmi pese de cinstea, rangul, demnitatea sau autoritatea persoanei sau persoanelor, oricare ar fi condiția lor în viață, fie publică sau privată, după cum voi fi îndrumat să fac de orice agent al Papei sau superior al fratelui sfintei credințe, al Societății lui Isus."

[Double-Cross: Alberto, Partea a doua, 1981]

Pe lângă Jurământ, iezuitii au un îndreptar intitulat *Secreta Monita*. După știința autorului ea a fost divulgată lumii doar de două ori: o dată în anii 1600' și o dată în anii 1800'. Datorită dimensiunilor conținutului sau care se referă la subiectul nostru, *The Secret Instructions of The Jesuits - 1857* (Instrucțiunile secretele iezuitilor) este retipărită în întregime (în Vatican Assassins - Asasinii Vaticanului). (Datorită lungimii acestui material, noi aici la *The SPECTRUM* vom prezenta doar câteva extrase și titluri de capitole, dar acest lucru ar trebui să fie suficient pentru a vă forma o idee destul de clară despre ceea ce se conține în ele. Pentru prezentarea completă, consultați Vatican Assassins. Porțiunile pe care sunteți pe cale să le citiți, nu au fost tipărite (după cunoștința noastră) în nici un ziar modern. Ceea ce sunteți pe cale să citiți, *The Secret Instructions Of The Jesuits - Instrucțiunile secrete ale Iezuitilor* a fost publicată pentru prima dată în 1669 de către venerabilul și învățatul Dr. Compton, Episcop de Londra.

Argumentele lui pentru autenticitatea lor și caracterul lui ca învățat și teolog sunt o garanție suficientă ca el nu și-ar folosi niciodată numele și influența pentru a susține o lucrare a cărei autoritate este dubioasă sau menită să inducă opinia publică în eroare. Trebuie să mai adăugăm doar că ultima ediție americană, publicată la Princeton, și aceasta pe care o publicăm, sunt luate

din traducerea care a fost publicata la Londra în 1723 si dedicata lui Sir Robert Walpole, care a fost dupa aceea Lord Oxford si care a avut înalta onoare de a fi primul ministru sub George I si George II.

INSTRUCTIUNILE SECRETE ALE IEZUITILOR

Capitolul 1: Cum trebuie sa se poarte membrii societatii când încep o noua organizatie.

V. La prima lor stabilire, membrii nostri trebuie sa fie precauti în ceea ce priveste achizitionarea de terenuri; dar daca se întâmpla sa cumpere terenuri care sunt bine situate, trebuie ca aceasta sa fie facuta în numele unui prieten credincios si de încredere. Si pentru ca saracia noastra sa poata fi o camuflare a realitatii, trebuie ca achizitionarile adiacente locurilor unde se gasesc corporatiile noastre, sa fie atribuite de catre arhiepiscop unor corporatii situate la distanta; prin aceste mijloace va fi imposibil pentru conducatori si magistrati sa ajunga la o cunoastere exacta a nivelului la care se ridica veniturile Societatii.

VI. Sa nu se aleaga nici un loc de catre membri nostri pentru înfiintarea unei societati altundeva decât în orasele bogate; scopul Societatii fiind imitarea Salvatorului nostru binecuvântat, care si-a avut resedinta principala în metropola Iudeii si care nu a avut decât vizite în tranzit în locurile mai putin remarcabile.

VII. Trebuie ca sumele cele mai mari sa fie întotdeauna stoarse de la vaduve, prin manifestari frecvente ale necesitatilor noastre extreme.

VIII. În fiecare provincie, nimeni decât conducatorul trebuie sa fie complet informat de adevarata valoare a veniturilor noastre; si trebuie ca ceea ce se afla în tezaurul Romei sa fie tinut întotdeauna ca un secret inviolabil.

Capitolul II: În ce maniera trebuie sa se comporte Societatea asa încât sa se strecoare, si dupa aceea sa pastreze o cunoastere buna a printilor, nobililor si a persoanelor celor mai distinse.

I. Printii si persoanele distinse de pretutindeni trebuie cu toate mijloacele sa fie astfel conduse încât sa dispunem de urechile lor, aceasta asigurându-ne cu usurinta inimile lor; prin aceasta procedura toate persoanele vor deveni uneltele noastre si nimeni nu va mai îndrazni sa provoace societatii cea mai mica neliniste sau opozitie.

II. Persoanele ecleziastice sa câstige un sprijin mare din partea printilor si nobililor, închizând ochii la viciile lor si dând o interpretare favorabila pentru tot ceea ce ei fac în mod gresit; putem observa aceasta în contractarea casatoriilor lor cu rudele si neamurile lor apropiate sau cu cei asemenea lor. Trebuie sa fie treaba noastra sa încurajam astfel de oameni care sunt înclinati în aceasta directie, conducându-i sa spere ca ajutati de noi pot obtine cu usurinta o dispensa de la Papa; si fara îndoiala ca o va primi cu usurinta, daca vor fi invocate motivele potrivite, daca vor fi indicate cazuri paralele si vor fi citate opinii care încurajeaza astfel de actiuni, când binele obisnuit al omenirii si înaintarea mai mare a slavei lui Dumnezeu, care reprezinta singurul scop al societatii sunt pretinse ca fiind singurele motive ale lor.

V. Mai presus de toate, trebuie sa se aiba grija ca sa se intre în gratiile favoritilor nobililor si printilor si celor din casele lor; pe acestia prin mici atentii si multe manifestari evlavioase, îi putem câstiga, ca prin ajutorul lor sa obtinem informatii exacte cu privire la înclinatiile si dispozitiile stapânilor lor; astfel Societatea va fi mai bine pregatita ca sa se potriveasca temperamentelor lor.

VII. Printesele si doamnele din înalta societate pot fi câstigate cu usurinta prin influenta cameristelor lor; pentru care motiv trebuie pe cât posibil sa ne purtam galant cu acestea, deoarece astfel familia respectiva nu va mai avea nici un secret ci totul ne va fi adus la cunostinta.

XV. În sfârșit, fie ca toti sa dobândeasca cu asemenea maiestrie influenta asupra printilor, nobililor si magistratilor de pretutindeni pentru ca acestia sa fie gata la ordinele noastre chiar sa își sacrifice cele mai apropiate relatii si pe cei mai intimi prieteni în momentul când vom spune ca este în interesul si avantajul nostru.

Capitolul III: Cum trebuie sa se poarte membrii Societatii cu aceia care sunt la cârma unor afaceri, si cu altii care, cu toate ca nu sunt bogati, pot totusi sa fie de folos în alte privinte.

I. Tot ceea ce a mai fost mentionat, poate, într-o mare masura, sa fie aplicat si în cazul acesta; si trebuie sa fim priceputi si în a ne asigura de protectia lor împotriva tuturor celor care ni se opun.

II. Autoritatea si înțelepciunea lor trebuie apreciate pentru obtinerea anumitor servicii gratuite; de asemenea trebuie sa facem uz de sfaturile lor cu privire la dispretuirea bogatiilor; desi în acelasi timp, daca discretia si credinciosia lor sunt garantate, putem sa facem uz de numele lor în strângerea de bunuri materiale în beneficiul Societatii.

Capitolul IV: Lucrurile de capatăi care trebuie recomandate predicatorilor si duhovnicilor nobililor.

VI. Imediat dupa moartea unei persoane cu pozitie, sa se aiba imediat grija ca un prieten al Societatii sa fie pus în locul sau; dar aceasta trebuie îndeplinita cu asemenea iscusinta si abilitate încât sa se evite cea mai slaba suspiciune în ceea ce priveste intentiilor noastre de a usurpa autoritatea printului; pentru acest motiv (asa cum s-a mai spus) noi însine nu trebuie sa fim amestecati, ci sa ne folosim de anumiti prieteni credinciosi pentru îndeplinirea planurilor noastre, a caror putere sa-i protejeze de invidia care altfel ar putea sa cada mai greu asupra Societatii.

Capitolul V: Ce fel de comportament trebuie respectat în ceea ce priveste persoanele religioase care sunt angajate în aceleasi functii ecleziastice ca si noi.

Capitolul VI: Despre metodele propice pentru a le face pe vaduvele bogate sa fie generoase cu Societatea noastra.

I. Pentru aceasta însarcinare, sa fie alesi doar membri care sunt înaintati în vârsta, cu o înfatizare plina de viata si cu o comportare placuta; acestia sa viziteze frecvent pe astfel vaduve, si îndata ce acestea încep sa arate afectiune îndreptata înspre ordinul nostru este timpul sa înfatiseze înaintea lor lucrarile si meritele Societatii. Daca par sa dea ascultare în mod favorabil la acestea

si încep sa viziteze bisericile noastre, trebuie cu orice pret sa avem grija sa le oferim duhovnici prin care ele sa fie bine povatuite, în special în ceea ce priveste perseverarea în starea de vaduvie, si aceasta, prin enumerarea si aprecierea avantajelor si fericirii vietii de celibat: si ei sa garanteze cu credinta lor si cu ei însisi ca o garantie ca o perseverare continua într-o astfel de hotarâre evlavioasa va avea negresit ca urmare dobândirea unui merit vesnic si se va dovedi ca un mijloc extrem de eficient pentru a scapa de suferintele altfel sigure ale purgatoriului.

IV. Trebuie sa se aiba grija ca sa se îndeparteze în special acei slujitori care nu pastreaza o înțelegere buna cu Societatea; dar aceasta sa aiba loc încetul cu încetul; si când am reusit sa îi aducem la conformitate, acestia sa fie recomandati ca si când ar fi, sau vor deveni în voluntar uneltele noastre; astfel vom avea acces la orice secret si ne vom putea amesteca în fiecare afacere în care este implicata familia.

Capitolul VII: Cum trebuie sa ne asiguram de astfel de vaduve si în ce fel trebuie sa dispunem de averea lor.

I. Trebuie sa fie determinate în mod continuu la o perseverare în devotiune si fapte bune, într-un astfel de mod încât sa nu treaca o saptamâna în care, din proprie initiativa, sa nu puna deoparte din belsugul lor ceva pentru onoarea lui Hristos, binecuvântata Fecioara sau pentru sfântul care le patroneaza; ele sa dispuna de bogatia lor spre usurarea poverilor saracilor sau spre înfrumusetarea bisericilor, pâna când vor fi în întregime usurate de rezervele lor inutile si bogatiile lor nenecesare.

XIII. Duhovnicii sa aiba grija deosebita sa le împiedice pe vaduvele care sunt penitentele lor sa viziteze clericii care apartin altor ordine sau sa între în relatii cu acestia, oricare ar fi motivul, drept pentru care, în ocazii potrivite, sa pretinda Societatea ca fiind infinit superioara tuturor celorlalte ordine; ca aducând cele mai mari servicii bisericii lui Dumnezeu si de o mai mare autoritate cu Papa si toti printii; si ca este cea mai desavârsita în ea însasi prin faptul ca îndeparteaza toate persoanele neplacute sau necalificate din comunitatea ei si astfel este purificata de lepadaturile si drojdiile cu care acesti calugari sunt infectati, care, în general, sunt o adunatura de oameni needucati, prosti si lenesi, care își neglijeaza datoriile si care sunt slujitorii propriului pânțece.

XIV. Duhovnicii sa le propuna si sa se straduiasca sa le convinga sa acorde mici pensii si contributii pentru sprijinirea anuala a colegiilor si a caselor ordinului, dar în special casei ordinului care este la Roma; sa nu le lase sa uite de podoabele bisericilor, lumânari, vin si lucrurile necesare pentru celebrarea messei.

XV. Daca vreo vaduva își transfera în timpul vietii întreaga proprietate Societatii; oricând se ivateste posibilitatea, dar mai ales atunci când este cuprinsa de boala, sau când viata îi este în pericol, câtiva sa aiba grija sa îi prezinte saracia celor mai multe dintre colegiile noastre, din care multe abia aparute, abia daca au vreo baza; angajati-o printr-un comportament cuceritor si prin argumente convingatoare la o astfel de darnicie (trebuie sa o convingeti) care sa puna o baza solida fericirii ei eterne.

XVI. Aceeasi îndemânare trebuie sa fie folosita în cazul printilor si al altor binefacatori; ei trebuie adusi la credinta ca acestea sunt singurele fapte care vor perpetua amintirea lor în lumea aceasta si le vor asigura gloria eterna în cea viitoare.

Capitolul VIII: Cum sa fie tratate vaduvele asa încât sa îmbratiseze religia sau o viata evlavioasa.

Capitolul IX: Despre cresterea veniturilor Colegiilor noastre.

XV. Duhovnicii sa viziteze în mod constant pe bolnavi, dar în special pe aceia care par a fi în pericol; si pentru ca ecleziastici si membrii altor ordine sa fie înlaturati cu un motiv bun, superiorii sa aiba grija ca atunci când duhovnicul este obligat sa se retraga, altii sa poata sa îl înlocuiasca imediat si sa o mentina pe persoana bolnava în hotarârile ei bune. În aceste momente poate fi indicat sa fie miscata prin frica iadului, sau cel putin a purgatorului; si sa i se spuna ca asa cum focul este stins de apa, pacatul este înabusit prin acte de caritate; si ca milosteniile nu pot fi folosite mai bine decât pentru hranirea si sprijinul acelor care prin chemarea lor exercita dorinta de a promova mântuirea aproapelui lor.

XVI. În sfârșit, femeile care se plâng de naravul proastei dispozitii al sotilor lor sa fie instruite în mod secret sa retraga o suma de bani, ca prin aducerea unui astfel de dar lui Dumnezeu sa faca ispasire pentru nelegiuirile pacatosilor lor parteneri si sa le asigure acestora iertarea.

Capitolul X. Despre rigorile particulare ale disciplinei în cadrul Societatii.

Capitolul XI. Cum trebuie sa se poarte în mod unanim membrii nostri cu aceia care sunt exclusi din Societate.

I. Deoarece aceia care sunt dati afara, adesea aduc prejudicii foarte mari Societatii divulgând secretele în care au fost implicati; prin urmare, tentativele lor trebuie prevenite în felul urmator. Înainte de a fi dati afara, ei sa fie convinsi sa jure ca, direct sau indirect, nu vor scrie sau vorbi ceva care sa fie în defavoarea Ordinului; iar superiorii sa înregistreze înclinatiile rele, neajunsurile si viciile pe care ei, dupa obiceiul Societatii, pentru despovararea constiintelor, le-au marturisit cândva: acestea, daca ei ne vor da vreodata ocazia, pot fi aduse de Societate înaintea nobilimii si prelatilor pentru a preveni promovarea lor.

VIII. Nenorocirile si accidentele cu ghinion care li se întâmpla sa fie publicate imediat; dar cu rugaminti staruitoare pentru rugaciunile bunilor crestini, ca lumea sa nu creada ca suntem mânati de pasiune: dar, printre membrii nostri, aceste lucruri sa fie prezentate cu orice pret în cele mai întunecate culori, pentru ca restul sa fie într-o mai mare siguranta.

Capitolul XII. Cine ar trebui sa fie pastrat si favorizat în Societate.

Capitolul XIII. Cum sa alegem tineri care sa fie promovati în Societate si în ce mod sa-i retinem.

V. Sa fie ademeniti prin mici atentii si prin indulgenta manifestata cu privire la libertatile vârstei lor; si, mai presus de toate, sentimentele lor sa fie încalzite prin discursuri spirituale.

VI. Sa li se insufla ca faptul de a fi fost alesi dintr-un numar atât de mare fiind preferati colegilor lor este cea mai vizibila proba a chemarii lor divine.

VII. Cu alte ocazii, dar mai ales în predicare, sa fie îngroziti prin afirmarea pedepsei eterne daca nu accepta invitatia cereasca.

VIII. Cu cât doresc mai mult sa fie admisi în Societatea noastra, cu atât mai mult sa li se amâne aceasta favoare, cu conditia ca ei sa para neclintiti în hotarârea lor; dar daca mintile lor par sa sovaie, sa fie folosite toate metodele potrivite pentru însufletirea lor imediata.

Capitolul XIV. Despre cazurile rezervate si cauzele îndepartarii din Societate.

Capitolul XV. Despre comportamentul fata de maici si credinciosii de sex feminin.

(În copia pre-publicarea lui Vatican Assasins din care aceste fragmente sunt extrase apare observatia ca una din pagini lipseste din aceasta sectiune a instructiunilor.)

Capitolul XVII. Despre metodele de înaintare a Societatii.

I. Membrii nostri sa se straduiasca în principal în sensul acesta, sa actioneze întotdeauna cu omenie chiar în ceea ce priveste lucrurile neînsemnate; sau cel puțin sa aiba aparenta exterioara ca fac astfel; pentru ca astfel, orice confuzii ar aparea în lume, Societatea va creste mereu cu necesitate si își va pastra terenul dobândit.

VII. Favoarea nobilimii si a clerului superior, odata câstigata, urmatoarea noastra tinta trebuie sa fie atragerea tuturor preotiilor în posesia noastra, pentru o reforma mai completa a clerului, care pâna atunci traisera sub anumite reguli ale episcopilor lor si facusera avansuri considerabile spre perfectiune. Si, în sfârșit, sa aspiram la abatii si episcopii, obtinerea carora, atunci când exista locuri vacante, fiind foarte usor de facut, având în vedere indolenta si stupiditatea calugarilor; pentru ca ar tinde în întregime spre beneficiul bisericii ca toate episcopiile si chiar scaunul apostolic sa ajunga în mâinile noastre, iar în special ar trebui ca Sanctitatea Sa sa devina un conducator secular mai presus de toate. Prin urmare, sa nu ramâna nefolosita nici o metoda, cu iscusinta si discretie, treptat, pentru cresterea foloaselor lumesti ale societatii, si apoi, fara îndoiala, o epoca de aur va merge mâna în mâna cu o pace universala si de durata, iar binecuvântarea divina va însoti Biserica Catolica.

VIII. Dar daca s-ar întâmpla ca sperantele noastre în sensul acesta sa fie spulberate, si de vreme ce vor aparea fara îndoiala ofense, strategiile noastre politice trebuie sa fie diversificate cu abilitate, în functie de vremuri si împrejurari; iar printii, confidentii nostri, pe care îi putem influenta sa urmeze consiliile noastre, trebuie sa fie împinsi mai departe sa se implice în razboaie dârze unul împotriva altuia cu scopul ca Societatea noastra (ca promotor al binelui universal al lumii) sa fie solicitata din toate partile sa contribuie cu asistenta ei si sa fie folosita întotdeauna ca un mediator al disensiunilor publice; prin aceste mijloace principalele beneficii si promovari în biserica ne vor fi desigur acordate drept compensatie pentru serviciile noastre.

IX. În sfârșit, Societatea trebuie să se străduiască să îndeplinească cel puțin acest lucru, adică obținând favoarea și autoritatea părinților, aceia care nu îi iubesc, cel puțin să se teamă de ei.

PUTEREA IEZUITA

Societatea lui Isus a fost de atunci recunoscută ca fiind principala forță oponentă Protestantismului. Ordinul a devenit dominant în determinarea planurilor și politicii Bisericii. Fraternitatea a crescut și a prosperat. Și-a întemeiat filiale întâi în Franța, Italia și Spania și apoi în toate ținuturile civilizate. Succesul Ordinului a fost fenomenal. A devenit o putere în lume. Și-a trimis reprezentanți în toate colțurile lumii. Trimisii ei solitari au fost văzuți umbrind tronurile europene. Ei au căutat, prin toate mijloacele cunoscute de ingeniozitatea omenească să stabilizeze și să consolideze structurile subrede ale Romei și să submineze structurile în creștere ale Protestantismului. Au pătruns până la Hindu și Gange. Au traversat desertul Tibet și au spus "Iata-mă" pe străzile Pekinului. Au pătruns cu privirea până în minele de argint din Peru și au înșenuncheat în rugăciune pe malurile Lacului Superior. Să cunoască orice secret, să înțeleagă orice plan, să pătrundă în orice intrigă, să domine în orice consiliu, să se ridice deasupra oricărei diplomatie și să conducă neamul omenesc - acesta era scopul și năzuința lor. Ei s-au încolăcit în jurul societății umane în fiecare regiune locuibilă a pământului, păduchii silențioși ai vesnic-crescătorului lor plan de a recuceri lumea pentru Biserică și de a subjuga, cuceri și nimici ultima ramășită de opoziție față de dominionul ei de la un țărm la altul și de la râuri până la marginile pământului." (Ridpath's Universal History - Istoria Universală a lui Ridpath, John Clarke Ridpath, 1899)

Iezuitii sunt adevărații autori ai comunismului socialist. Sistemul economic al Evului Întunecat a fost feudalismul constând din cei câțiva bogați proprietari de terenuri și din multimea de țărani săraci. Era un păcat că altcineva decât lorzii feudali să aibă un profit. Astfel, dacă lumea trebuie să se întoarcă în Evul Mediu, clasa de mijloc protestantă trebuie să fie distrusă. Comunismul socialist îndeplinește acest lucru, dându-și fructele amare atât în Marea Britanie cât și în Statele Unite. Înșelăciunea cea mare este că evreii sunt autorii comunismului (În cele din urmă, nu este Sionismul comunismul evreu?). Adevărul este că iezuitii s-au folosit de evreii lor masoni pentru a-l introduce în 1848 și din nou în 1917 odată cu revoluția bolșevică. Iezuitii și-au mutat apoi Sanctuarul Francmason FDR pentru a recunoaște guvernarea sângeroasă a Rusiei din 1933. Iezuitii au finanțat apoi comunismul rusesc cu Cavalerii lor de la Malta pe Wall Street. Aceasta i-a oferit lui Iosif Stalin posibilitatea să realizeze purificarile anilor treizeci. Înșelând lumea să creadă că originea comunismului era evreiască, iezuitii s-au folosit apoi de Hitler pentru a implementa "soluția finală la chestiunea evreiască" potrivit cu maleficul Conciliu de la Trent. Rezultatul fost decimarea comunității evreiești din Europa și Rusia prin mâinile controlate de iezuitii ale SS-ului. La încheierea celui de-al doilea război de treizeci de ani (1945) iezuitii, cu ajutorul Vaticanului, i-au ajutat pe fruntașii nazisti să scape în America de Sud. Și unde în America de Sud? În vechiul dominion unde comunismul socialist fusese pus la punct de către părinții iezuitii - în Paraguay. Iezuitii au intrat în Paraguay la începutul anilor 1600 trimisi fiind de regii Spaniei și Portugaliei. Și-au întemeiat supremația asupra băștinășilor numiți "indieni guarani" și nu le-au permis să se amestece cu spaniolii sau portughezii. Printre acești oameni și-au întemeiat iezuitii comunele lor numite "reduceri".

IEZUITII – 1776

Iezuitii, acum formal reprimati de catre papa, s-au aliat cu Frederic cel Mare al Prusiei si Caterina a Rusiei. Generalul iezuit era la cârma francmasoneriei de rit scotian si cauta acum o alianta cu Loja Masonica Rotschild din Anglia. Pentru a îndeplini aceasta a ales un iezuit care era evreu - Adam Weishaupt. Weishaupt era un stralucit învatator al Legii Canonice (Canon Law) - maleficul Conciliu de la Trent - la o universitate iezuita din Bavaria. Citim: "De la Colegiul Iezuit de la Ingolstadt se spune ca s-a ivit secta cunoscuta ca "Iluminatii din Bavaria" fondata de Adam Weishaupt. Fondatorul ei nominal, pare totusi sa fi jucat un rol secundar, dar remarcabil în organizarea sectei." (Occult Theocracy, Lady Queenborough - Teocratia oculata, Doamna Queenborough, publicata initial în 1933). Pe 1 Mai 1776 Ordinul Iluminatilor a fost fondat în mod oficial pe vechiul teritoriu iezuit al Bavariei. Compania a folosit de aceasta data Loja Evreiasca Rotschild pentru a finanta Revolutia Franceza si ridicarea lui Napoleon Francmasonul cu consilierul sau de formatie iezuita, Abbe Sieyes. În ciuda scrierilor istorice ale iezuitului Abbe Barruel, care i-a învinuit pe Rotschilzi si Francmasoneria pentru Revolutie, Societatea lui Isus a fost cea care s-a folosit de chiar aceste unelte pentru a realiza revolutia si pentru a-i pedepsi pe monarhii care îndraznisera sa-i excluda pe iezuiti de pe teritoriul lor. Iezuitii, care fusesera exclusi din Imperiul Spaniol, si-au gasit refugiul în Corsica. De acolo l-au ridicat pe marele lor razbunator - Napoleon Bonaparte.

Mai târziu George Washington a fost acela care a fost atât de îndragit de generalul Lafayette al Frantei. În timpul Revolutiei marea noastra capetenie l-a luat pe "baiatul General" sub aripile lui din care cauza francezul si-a numit cel mai mare dintre fiii sai Goerge Washington Lafayette. Cu aceeași iubire dragastoasa roman catolicul Lafayette avertiza: "Parerea mea este ca daca libertatile acestei tari, Statele Unite ale Americii, sunt distruse, va fi prin ingeniozitatea preotilor iezuiti romano catolici, deoarece ei sunt cei mai abili si mai periculosi dusmani ai libertatii civile si religioase. Ei au instigat cele mai multe din razboaiele Europei."

Napoleon a fost capturat de catre englezi si exilat în Insula Sf. Elena. Acolo, au fost scrise Memoriile sale, care îi descriu cu acuratete pe stapânii sai, iezuitii:

"Iezuitii sunt o organizatie militara, nu un ordin religios. Conducatorul lor este generalul unei armate, nu simplul parinte abate al unei manastiri. Si tinta acestei organizatii este: PUTERE. Puterea în cea mai despotica forma a ei. Putere absoluta, putere universala, puterea de a controla lumea prin vointa unui singur om. Iezuitismul este cel mai absolut dintre despotismuri: si în acelasi timp cel mai mare si mai monstruos dintre abuzuri..."

"Generalul iezuitilor insista asupra faptului de a fi stapân, suveran peste suverani. Oriunde iezuitii sunt admisi ei vor fi stapâni, oricare ar fi pretul. Societatea lor este prin natura ei dictatoriala, si prin urmare este dusmanul neîmpacat al oricarei autoritati constituite. Fiecare fapta, fiecare crima, oricât de atroce, este o lucrare meritorie daca este comisa în interesul Societatii lui Isus sau din ordinul generalului." (Cincizeci de ani în Biserica Romei, Charles Chiniquy, 1968, retiparita dupa editia din 1886, citând Memorialul captivitatii lui Napoleon în Sf. Elena, Generalul Montholon)

Cavalerii de la Malta si iezuitii sunt în colaborare! (Cautatorule de adevar, aceasta poate parea lipsit de relevanta acum, dar este important pentru tine sa fii avertizat de aceasta legatura. Asa cum vom vedea, Cavalerii i-au finantat pe Lenin si pe Hitler de pe Wall Street, folosindu-se si de Federal Reserve Bank condusa de evreii masonici, Warburg în particular). Cavalerii au negociat Concordatul (un tratat papal) între papa si Hitler în persoana lui Franz Von Papen. Au ajutat si pe fruntasii nazisti sa scape în America de Nord si de Sud dupa cel de-al doilea Razboi Mondial în persoanele lui James Angleton si presedintele Argentinei, Juan Peron. În America, Cavalerii, cu OSS-ul lor, mai târziu CIA, au fost în spatele "Operation Paperclip - Operatiunii Agrafo de Birou". Dupa cel de-al doilea Razboi Mondial, fruntasii nazisti si savantii au fost ilegal tinuti ascunsi în Statele Unite. Multi au fost plasati în complexul militar de la Tonopah, Nevada, cunoscut sub denumirea de "Zona 51". Punerea la punct a aparatelor de zbor anti-gravitatie naziste (farfurii zburatoare) a avut loc acolo, printre alte tehnologii secrete. "Operatiunea Agrafo de Birou" a fost supravegheata de cel mai puternic Cavaler de la Malta al Americii, J. Peter Grace. J. Peter Grace era supusul Arhiepiscopului Spellman de formatie iezuita, deoarece Cartierele Generale americane pentru Cavaleri au fost si sunt reprezentate de Catedrala Sf. Patrick din New York.

1816 - JOHN ADAMS

Parintii nostri fondatori au stiut despre intriga iezuita îndreptata spre aceasta noua Republica Protestanta a Statelor Unite ale Americii. În 1816, John Adams îi scria presedintelui Jefferson: "Sa nu fie oare printre noi o multime ordonata de-a lor, în atâtea ipostaze încât doar un rege al tiganilor ar putea sa presupuna, deghizati ca pictori, publicisti, scriitori si directori de scoli? Daca a existat vreodata un corp de oameni care sa merite osânda vesnica pe pamânt si în Iad atunci este Societatea aceasta a lui Loyola." (Noii Iezuiti, George Riemer, 1971)

PRESEDINTELE ABRAHAM LINCOLN

Un prieten personal al profesorului Morse credea în avertizarea lui în legatura cu aceasta conspiratie iezuita. Era presedintele Abraham Lincoln. Citim: "Protestantii atât din Nord cât si din Sud s-ar uni cu siguranta ca sa?i externeze pe preoti si iezuiti, daca ar putea afla ca preotii, calugaritele si calugarii, care acosteaza zilnic pe tarmurile noastre, sub pretextul propovaduirii religiei lor... nu sunt altceva decât emisarii papei, ai lui Napoleon al III-lea si ai altor despoti ai Europei, pentru a submina institutiile noastre, pentru a înstraina inimile cetatenilor nostri de la Constitutie si de la legile noastre, pentru a distruge scolile noastre si pentru a pregati o domnie a anarhiei aici asa cum au facut si în Irlanda, Mexic, Spania si oriunde exista oameni care vor sa fie liberi." (Cincizeci de ani în Biserica Romei, Charles Chiniquy, 1968, retiparita din editia din 1886)

IEZUITII - 1868-1872

Aceasta natiune noua ar fi o republica centralizata cu presedintele exercitând puterea unui monarh absolut. Vechea Republica Federala Washington ar fi transformata într-un imens imperiu centralizat, cu cele zece prevederi ale Manifestului Comunist masonic înlocuind Cele Zece Porunci ale lui Moise. Pentru a realiza acest lucru, Constitutia a trebuit sa fie amendata cu orice pret. Ea a fost amendata în concordanta cu strigatul masonic al celor doua revolutii franceze.

"Libertate" a fost cel de-al treisprezecelea amendament. "Egalitate" a fost cel de-al paisprezecelea amendament. "Fraternitate" a fost cel de-al cincisprezecelea amendament. Acum vom examina cel de-al Paisprezecelea Amendament, deoarece a fost lovitura de stat.

ASASINAREA PRESEDINTELUI LINCOLN

Chiar daca a facut pe tiranul împiedicând statul Maryland de la secesiune si a pus armat de la Potomac sa "înabuse rebeliunea", exista dovezi ca el a suferit o schimbare a inimii. Dupa parerea multora, Lincoln a fost convertit la Hristos dupa vederea câmpului de lupta de la Gettysburg. Mai târziu s-a alaturat Bisericii prezbiteriene de la Washington si a avut câteva conversatii spirituale cu apropiatul lui prieten si preot, Charles Chiniquy. Citim: "Îti voi repeta ceea ce am spus la Urbana, când mi-ai spus prima data despre temerile tale cu privire la asasinarea mea de catre iezuiti. Omului nu trebuie sa îi pese când si cum va muri, cu conditia ca moare la postul datoriei si onoarei. Dar azi as putea sa adaug ca am un presentiment ca Dumnezeu ma va chema la El prin mâna unui asasin. Fie ca voia Lui, nu a mea, sa se faca! Papa si iezuitii, cu infernala lor Inchizitie, sunt singurele puteri organizate din lume care au recurs la pumnalele asasinilor pentru a-i ucide pe cei pe care nu-i puteau convinge cu argumentele lor sau cuceri cu ajutorul sabiei... Îmi pare ca Domnul vrea astazi, asa cum voia si în zilele lui Moise, o alta victima... Nu pot sa îti ascund ca am impresia ca eu sunt acea victima. Atât de multe comploturi au fost deja facute împotriva vietii mele, încât este un adevarat miracol faptul ca ele au esuat, având în vedere faptul ca marea lor majoritate au fost în mâinile unor versati asasini romano-catolici, pregatiti în mod evident de catre iezuiti. Dar ne putem oare astepta ca Dumnezeu sa perpetueze acest miracol pentru a îmi salva viata? Nu cred. Iezuitii sunt atât de experti în aceste fapte de sânge, încât Henric al IV-lea a spus ca este imposibil sa le scapi, devenind victima lor, desi a facut tot posibilul sa se apere. Scaparea mea din mâinile lor, din moment ce scrisoarea Papei catre Jeff Davis a ascutit un milion de pumnale pentru a-mi strapunge pieptul, ar fi mai mult decât un miracol." (Fifty Years in the Church of Rome - Cincizeci de ani în Biserica Romei, Charles Chiniquy, 1958, original publicata în 1886) (în continuare:)

Despre amestecul iezuit în asasinarea lui Lincoln citim: "Pot sa afirm cu tarie faptul ca nicaieri altundeva nu se poate gasi într-o singura carte prezentarea secventiala a istoriei care merge pâna la asasinarea lui Abraham Lincoln, care a fost instigata de papa "cel negru (întunecat)", Generalul Ordinului Iezuit, camuflat de papa "cel alb", Pius al IX-lea, ajutat, sprijinit si finantat de alti "Ocrotitori Divini" din Europa, si care a fost consumata de Ierarhia Romana si agentii ei platiti din aceasta tara si Canada Franceza în noaptea de Vinerea Mare - 14 aprilie 1865 la Teatrul Ford, Washington D.C. " (The Suppressed Truth About The Assassination Of Abraham Lincoln - Adevarul tainuit despre asasinarea lui Abraham Lincoln, Burke McCarthy, 1973, original publicata în 1924)

IEZUITII - 1945-1990

Marele si teribilul al Doilea Razboi de treizeci de ani era acum terminat. Europa, Rusia, Africa de Nord, China si Japonia erau un " haos total " multumita Companiei lui Isus. Milioane de " eretici " fusesera " stârpati " ca urmare a juramântului iezuit si a Conciliului de la Trent. Spre deosebire de tratatul de pace de la Westfalia care punea capat primului Razboi de treizeci de ani, agentii iezuitilor controlau negocierile de la Yalta si Potsdam care puneau capat celui de-al

doilea astfel de razboi. Era momentul sa fie aplicata la nivel universal Dialectica hegeliana iezuita. Aceasta va fi cunoscuta sub numele de " Razboiul rece ". Teza si antiteza vor fi " lumea libera din vest " contra " Blocului Comunist în est ". Imperiul american va conduce vestul, iar imperiul rus va conduce estul. Ambele parti vor fi finantate de Cartelul International de Finantare al iezuitilor având centre la Londra si New York - Federal Reserve Bank si Chase Manhattan Bank în particular. Sinteza va fi distrugerea imperiului american prin asa-numitul " sfârșit al Razboiului Rece ". Iluzia sfârșitului Razboiului Rece va da în mod legal ocazia pentru ca Corporate Monopolies ale Romei, unite pe baze federative în New York City sun conducerea Consiliului Relatiilor Straine, sa ofere Rusiei si Chinei înalta tehnologie si sprijin financiar. Acordare acestor necesitati va pune la punct Masinile de Razboi ale gigantilor comunisti din punct de vedere economic si fascisti din punct de vedere politic cu scopul invadarii Americii de Nord, care contine majoritatea Protestantilor, a baptistilor si a evreilor din lume. Acestea sunt motivele pentru care forta financiara a Hong Kong-ului a fost data Chinei Rosii, împreuna cu o Baza Navala Americana în Long Beach, Claifornia. Acestea sunt motivele pentru care Canalul Panama, construit cu sânge, sudoare, lacrimi si Febra galbena americane a fost dat statului Panama pentru a fi ocupat de soldati chinezi punând în pericol marina americana. Pentru aceste motive iezuitii care controleaza Washington-ul au înfiintat de-a lungul întregii tari un sistem de înregistrare a armelor pentru scopul unei confiscari de arme generale în acelasi fel cum au facut si în Germania lui Hitler. Acestea sunt motivele pentru care iezuitii, cu corporatiile lor internationale conduse de Cavalerii de la Malta, au finantat si continua sa construiasca atât Masina de Razboi Rusa cât si cea Chineza, în acelasi timp influentându-i pe presedintii americani sa închida duzini de instalatii militare de-a lungul tarii. Aceste realitati ne duc cu gândul la Invazie - invazie masiva de catre milioane de soldati straini, fara nici un Dumnezeu si fara nici o mila. Si daca iezuitii pot reusi sa arunce în aer Domul Stâncii din Ierusalim si sa dea vina pe imperiul American pentru acest lucru, arabii vor declara un razboi sfânt împotriva "marelui Satan". Bogatia privata a americanilor care folosesc Corporatiile Internationale de Afaceri si cu conturi în Bahamas vor fi luate în posesie ca si cum s-ar afla în Cuba lui Castro. (Cavalerii si-au transferat toata bogatia lor în banci Europene în franci si marci la fel de bine ca si în eurodolari, astfel fiind la adapost de apropiata catastrofa economica americana).

Între timp, în timp ce iezuitii, cu politia interna a dictatorului lor american (FEMA) si invadatorii straini, "stârpec" "rasa execrabila" a "eretice" si "liberalilor" americani, natiunile europene vor ajunge sa lase deoparte deosebirile lor istorice si sa se unifice. Aceasta unificare va restaura Sfântul Imperiu Roman, pentru care motiv Iezuitii reconstruiesc cu repeziciune Roma. Când ceata se va risipi, China va controla estul, Rusia va controla nordul si Europa Romano-Catolica unita va controla vestul. Comunitatea Internationala de Informatii a papei va avea grija ca Ierusalimul sa fie declarat un oras international cu Templul reconstruit al lui Solomon în mijlocul sau. Va rezulta o guvernare mondiala si " binecuvântatul despotism " din Evul Mediu al iezuitilor va sosi, cu papa fiind Despotul Universal al lumii, atât de potrivit descrisa în Protocoalele Înțeleptilor Sionului, în timp ce este exercitata autoritatea globala a Documentelor Vatican II.

IEZUITII – 1963

ASASINAREA PRESEDINTELUI KENNEDY

"Se crede ca papa are dreptul de a detrona pe monarhii eretici si rebeli. Monarhii astfel detronati de catre papa sunt transformati în tirani notorii si pot fi ucisi de catre primul care poate ajunge la

ei. "Daca cauza publica nu îsi gaseste apararea în moartea unui tiran, este legal pentru primul care ajunge sa-l asasineze." (Defensio Didei, Iezuit Suarez, Cartea VI, C4, nr. 13, 14) Freed îsi aminteste ceea ce în mod aparent trece drept conversatie politicoasa când oameni precum Colby si Cline se aduna laolalta. "A fost destul de ciudat" a spus Freed "deoarece subiectul pe care l-au ales a fost "Când este acceptabil sa asasinezi un sef de stat?" Colby a prezentat ceea ce a spus ca o abordare sanatoasa din punct de vedere teologic si filozofic. Biserica Catolica, a spus el, se luptase de mult cu aceasta chestiune si, dupa parerea lui Colby, ajunsese la o conceptie sanatoasa: " Este acceptabil " a spus el, " sa asasinezi un tiran ". (Plausible Denial, Mark Lane, 1991, p. 85). O conspiratie este rar, daca vreodata, dovedita prin marturie pozitiva, când o crima de mare magnitudine este pe cale de a fi comisa printr-un grup de indivizi, ei nu actioneaza deschis, ci acoperit si secret. Scopul avut în vedere este cunoscut numai acelor care intra în aceasta. Exceptând cazul ca unul din conspiratorii originali sa-si tradeze tovarasii si sa ofere dovezi împotriva lor, vinovatia lor nu poate fi dovedita decât prin dovezi circumstantiale... si circumstantele nu pot sa minta." (John A. Bingham avocat judecator special, citat în Procesul Conspiratorilor, Washington, 1865).

Acest capitol va examina padurea, nu copacii. Sutele de lucrari care acopera asasinarea pot fi reduse la câteva fapte simple. Aceste fapte vazute în contextul capitolelor anterioare ne conduc la "Leu" în al sau "bârlog al nelegiurii" care a avut puterea sa duca la îndeplinire omorârea lui Kennedy si sa o acopere cu succes. Acel Leu a fost Cardinalul de New York, iar al sau "bârlog al nelegiurii" a fost Catedrala Sf. Patrick, "micul Vatican" si baza americana a Ramurii americane a Cavalerilor de la Malta. De la moartea cardinalului Spellman în 1967 si pâna azi (1999), "leii" care au urmat si care au pastrat valul deasupra asasinatului au fost: Cardinalul Cooke (el însusi un cavaler maltez) si Cardinalul O'Connor, un fost capelan de marina în timpul Razboiului din Vietnam al lui Spellman si actual Arhiepiscop de New York.

Stiind ca presedintele Kennedy nu avea de gând sa înteteasca Razboiul din Vietnam, Comunitatea de Informatii a început sa se pregateasca pentru asasinarea lui. Romano- catholic Lee Oswald a fost ales sa fie jucatorul slab... Ca agent CIA, el fusese trimis în Rusia Sovietica de catre Allen Dulles în 1959, dupa cum se presupune unul care ceruse azil politic. Stiind ca CIA (OSS) si KGB (NKVD) lucrasera împreuna în timpul celui de-al doilea Razboi Mondial, Oswald pare sa-si fi luat o vacanta pentru aproape doi ani. În timpul acesta s-a casatorit cu o rusoaica al carei unchi era un colonel în cadrul KGB. Când s-a întors în Imperiul american în 1962, s-a asociat cu agentii CIA Howard Hunt, Frank Sturgis, David Ferrie, Guy Banister, Count George DeMohrenschildt si Clay Shaw. Oswald era agent CIA si ruda cu un iezuit. Emanuel Josephson ne spune: " O perspectiva interesanta este prezentata prin amestecul lui Lee Oswald. Se raporteaza ca varul lui este preot iezuit. Si este o chestiune de fond faptul ca Lee Oswald a fost invitat sa se adreseze colegiului iezuit din Springhill, Alabama, pe tema activitatilor sale, cu doua saptamâni înainte de asasinarea lui Kennedy. Amestecul iezuit îl dubleaza îndeaproape pe cel din asasinarea lui Lincoln. " (Conspiratia Rezervei Federale si Rockefeller-ii, Emanuel M. Josephson, 1968) Jim Garrison a dovedit cu claritate ca CIA era amestecata în asasinat prin Clay Shaw. El scrie: "... am descoperit rolul international si extensiv al lui Shaw ca un angajat CIA. Viata secreta a lui Shaw ca un om al agentiei la Roma, încercând sa aduca fascismul înapoi în Italia, a fost expusa în articole în presa italiana... Pentru mine printre cele mai semnificative revelatii au fost... confirmarea atât a lui Victor Marchetti si Richard Helms ca Clay Shaw fusese un agent al Agentiei Centrale de Informatii. " (Pe urmele asasinilor, Jim Garrison, 1991). Si cine a fost

directorul CIA în 1963? A fost cavalerul de la Malta John McCone. Înainte de asta McCone fusese unul care încheia contracte de aparare care conduseseră Comisia Energiei Atomice.

Mai târziu în 1970, el era un membru în Consiliul ITT în timp ce ramăsese un consultant CIA. Marchetti ne spune: " Membrul consiliului ITT care a recunoscut mai târziu unui comitet de investigații al Senatului ca a jucat rolul cheie în aducerea laolaltă a oficialilor CIA și ITT a fost John McCone, director al CIA în timpul administrației Kennedy și, în 1970, un consultant CIA. "

(CIA-ul și Cultul inteligenței, Victor Marchetti, 1975) Omul cardinalului Spellman, John McCone, director al CIA, a participat la asasinarea lui Kennedy. Jim Garrison și alții au dovedit că FBI-ul a fost de asemenea amestecat în asasinat. El scrie: " Eu stabilisem deja că parti ale institutiei locale a punerii în vigoare a legilor din Dallas erau probabil implicate în asasinare sau în mascarea ei. Dar acum am înțeles că prea respectabilul FBI era și el implicat. " (Pe urmele asasinilor, Jim Garrison, 1991). Cardinalul Spellman avea doi agenți în FBI. Primul era francmasonul și participantul la Războiul Rece, J. Edgar Hoover. După Loftus, Hoover cooperase cu Vaticanul restabilind criminali de război nazisti în Nord-est. De ce nu ar coopera el cu Spellman acum? Mai important, omul cheie al lui Spellman din FBI era cavalerul de la Malta Cartha DeLoach. Ca al treilea pe linia de comandă, DeLoach era într-o poziție din care putea să supravegheze asasinarea și tainuirea dovezilor. Garrison a dovedit că de fapt DeLoach a tainuit dovezile. După asasinare observam o relație gritoare între Johnson și DeLoach. DeLoach era cunoscut ca omul lui Johnson în FBI și Președintele ar fi apelat la el la orice oră din zi. Curt Gentry scrie: "Lyndon Johnson nu avea somn.

Noaptea târziu, și-a pus ajutorul, pe Marvin Watson, să-i telefoneze lui DeLoach. Președintele devenise brusc convins că asasinarea predecesorului său fusese rodul unei conspirații și dorea mai multe informații de la FBI." (J. Edgar Hoover: The Man and the Secrets - Omul și secretele, Curt Gentry, 1991) Acesta este acel Cartha DeLoach care semnase un contract pe cinci ani cu Ford Mercury a lui Lee Iacocca în legătură cu serialul "FBI". Atât DeLoach cât și Iacocca erau Cavaleri de la Malta, supuși ai cardinalului Spellman în timpul asasinării lui Kennedy. Mai târziu DeLoach a devenit un director al PepsiCo. Și, după Colonelul Prouty, acea companie a avut și ea un amestec în asasinarea lui Kennedy. Citim: "Nixon era în Dallas cu unul din principalii directori executivi ai companiei Pepsi-Cola, Dl. Harvey Russell, consilier general. Nixon era un consilier legal al acelei corporații. Fiul acelui principal director executiv a marturisit despre prezența lui Nixon la Dallas în momentul asasinării, și Russell a confirmat acuratețea relatării fiului său. Mai târziu, la oarecare timp după împușcare, Nixon a fost condus la aeroportul din Dallas de către Dl. DeLuca, și el un oficial al Companiei Pepsi-Cola. În plus, fiul unui alt director executiv al Pepsi-Cola era în Dallas în momentul acela și cinase cu Jack Ruby, asasinul lui Oswald, în seara dinaintea asasinării lui JFK." (JFK: The CIA, Vietnam, And The Plot To Assassinate John F. Kennedy - JFK: CIA-ul, Vietnam și complotul pentru asasinarea lui John F.

Kennedy, Col. L. Fletcher Prouty, 1992) DeLoach, Iacocca și Cavalerii de la Pepsi, acum PepsiCo, lucrau tot împreună. La momentul asasinatului de la Dallas, preotul catolic Oscar Schubert a fost trimis de la Biserica Catolică Sfânta Treime din Dallas pentru a administra "Ceremonia ultimă" președintelui. Știind că ranile lui Kennedy erau rani de patrundere, a raportat totul superiorului său. Superiorul lui Schubert era episcopul de Dallas, apoi Prea Sfântul Thomas Kiely Gorman, Doctor în Teologie. În conformitate cu articolul lui Martin Lee intitulat "Cine

sunt Cavalerii de la Malta?" aparut în editia din 14 Octombrie 1983 a lui National Catholic Reporter, Thomas K. Gorman era un Cavaler de la Malta. Fiind un frate cavaler el îi raporta direct cardinalului Spellman si îl tinea la curent cu ceea ce se întâmpla în Dallas. La momentul asasinatului de la Dallas, aproximativ 12:30 PM, toate telefoanele au amutit la Washington, D.C. pentru aproximativ o jumatate de ora. Cum s-a putut petrece asa ceva? Cineva de la ITT trebuie sa fi fost responsabil, deoarece deservea zona Washington.

În 1963, unul dintre VIP-urile de la ITT era Francis D. Flanagan. Ati ghicit. Flanagan era unul din Cavaleri. Mai târziu, McCone împreuna cu fratii lui cavaleri, a coordonat o înțelegere între CIA si ITT pentru sprijin reciproc. Autorul stie ca au fost câtiva Cavaleri ai lui Columb implicati în asasinarea lui Kennedy. Ei lucrau pentru FBI în particular. Dar singurul Cavaler notabil care a fost implicat a fost senatorul Edward Kennedy, prin aceea ca, prin tacerea lui, consimtea la moartea fratelui sau. Poate aceasta este ceea ce l-a condus pe senatorul pe viata de Massachusets sa-si înece viata în alcool. Sa ne luam câteva momente de rugaciune pentru senator ca sa se petreaca o schimbare a inimii sale, sa spuna tot si sa-l putem proteja. Pentru ca si el era un subiect al puterii cardinalului Spellman.

În cele din urma aflam ca si Mafia a fost implicata în asasinarea lui Kennedy. Mafia, CIA-ul, FBI-ul si Biroul de Informatii Navale au conclucrat de-a lungul celui de-al doilea Razboi Mondial. Jack Ruby era un mafiot si David E. Scheim afirma cu claritate în Contract on America ca Banda avea cel putin doua motive: asaltul fratilor Kennedy asupra Crimei Organizate si pierderea paradisiului jocurilor de noroc al bandei din Cuba. Dar nu acestea erau motivele. Expertii mafioti promisesera ca vor face mai multi bani decât Havana ar putea vreodata sa produca, si aceasta prin intermediul exploziei tranzactiilor internationale de droguri facute posibile de Razboiul din Vietnam. Daca ar ajuta la eliminarea lui Kennedy, Johnson ar intensifica razboiul si, astfel, comertul de droguri. CIA-ul ar aduce drogurile din Triunghiul Galben, le-ar distribui familiilor mafiotice si ambii ar profita. Mai important, Comisia Mafiotă avea o favoare de rasplatit. Cardinalul Spellman, prin intermediul FDR, aranjase eliberarea lui "Lucky" Luciano datorita "Operatiunii Underworld" mentionata în capitolul anterior. Acum cardinalul avea nevoie de o favoare. Daca ar fi fost refuzat, Spellman ar fi putut folosi întreaga sa societate de informatii la a carei organizare ajutase, pentru eliminarea oricarui cap al bandei. Daca i se dadea ajutorul, noi centre de jocuri de noroc s-ar fi deschis, în special Atlantic City. Evident, daca Presedintele era îndepartat, toata lumea ar avea de acumulat mai multa putere si bogatie, societatea de informatii ar deveni mai completa si cardinalul ar fi devenit mai respectat de catre omologii sai din Roma. Restul a urmat de la sine.

Mai târziu în 1964, pentru prima data în istorie, papa de la Roma a pus piciorul în Amendamentul al Paisprezecelea din Constitutia Americana. Cardinalul Spellman actionase bine si a fost rasplatit printr-o vizita a Stapânului sau, tovaras în Razboiul Rece si cel ce tinea în mâna itele Vatican Ratline, Cardinalul Montini, care era acum Papa Paul al VI-lea. Este totusi si un alt motiv pentru îndepartarea Presedintelui Kennedy. El dorea sa înarmeze Israelul. Loftus scrie: "în Septembrie 1962 Kennedy a decis sa echipeze Israelul cu rachete defensive sol-aer capabile sa opreasca avioane, dar nu si rachetele ofensive egiptene. Aceasta era prima vânzare de arme dinspre guvernul Statelor Unite catre Israel... Kennedy a promis israelienilor ca de îndata ce avea sa se termine sesiunea de alegeri din 1964, el va taia CIA-ul "în o mie de bucati si o va împrastia în cele patru vânturi"...

Odata cu asasinarea lui Kennedy în Noiembrie 1963, Israelitii au pierdut pe cel mai bun prieten al lor de la Casa Alba de la plecarea lui Truman." (The Secret War Against The Jews, John Loftus, 1994) Si de ce nu au vrut iezuitii de la Vatican vreo vânzare de arme Israelului la momentul respectiv? De ce Presedintele Johnson controlat de iezuiti si-a întors spatele în timp ce armata egipteană înainta prin pustiul Sinai pentru a-si pregati atacul asupra Israelului în 1967? Deoarece atacul asupra lui Israel trebuia sa fie provocat. Atacul a fost provocat de catre Societatea Internationala de Informatii a iezuitilor prin intermediul Egiptului care percepușe în mod fals slabiciunea armatei Israelului si presupusul abandon al Israelului de catre Imperiul American. Razboiul de sase zile, pus la cale de Cavalerul de la Malta John Angleton avea un scop principal: luarea Ierusalimului împreuna cu Muntele Templului. Lipsa aparenta de echipament militar din partea Israelului a provocat atacul planuit al Egiptului. De aceea, israelienii au lansat o lovitura înaintea ocupării si, în sase zile, orasul sfânt se gasea în mâinile guvernării sioniste a Romei. Daca Kennedy ar fi înarmat Israelul, egiptenii nu ar fi fost niciodata încurajati sa faca manevre de razboi. Iar fara un razboi provocat, nu ar fi avut loc un atac al Israelienilor. Fara atacul israelienilor, Ierusalimul nu ar fi încaput niciodata pe mâna Sionistilor, si controlat de Mossad-ul iezuit. Cu Ierusalimul în mâini arabe, Sionistii nu ar putea niciodata sa construiasca Templul lui Solomon - lucru necunoscut lor - pentru ca "infailibilul" papa al iezuitilor "care se înalta mai presus de tot ce se numeste "Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare. Asa ca se va aseza în Templul lui Dumnezeu (Templul reconstruit al lui Solomon) dându-se drept Dumnezeu." (2 Tes. 2:4I).

Putem spune ca generalul iezuit, folosindu-se de Papa cu cel mai puternic cardinal al sau din Imperiul American, l-a asasinat pe Presedintele John F. Kennedy în 1963. Pentru ca Cardinalul Spellman, "Papa american" la comanda soldatilor sai, Cavalerii de la Malta, a fost acela care a supravegheat asasinatul. Si Cavalerii de la Malta au fost aceia care, folosindu-se de CIA, au ajutat la asasinarea efectiva a Presedintelui. Acei Cavaleri au fost: Directorul CIA, John McCone, membrii comitetului de conducere CIA William F. Buckley si Henry Luce. În 1963, atât William F. Buckley cât si Henry Luce erau prieteni personali ai agentului CIA Howard Hunt. Citim din Plausible Denial a lui Mark Lane la pagina 270, despre revistele Time si Life, ale caror proprietar era Henry Luce: "Eu (Howard Hunt) am pus sa fie batute la o masina de scris (telegrame oficiale contrafacute) si ele au fost xeroxate, iar xeroxurile au fost în cele din urma aratate unuia din confidentii D-lui (Charles) Colson si în Time si Life."

Hunt, dupa ce a jurat ca nu fusese niciodata implicat într-un efort de dezinformare pentru a- l stânjeni pe Kennedy, marturisise acum ca dorește doar sa falsifice si sa creeze dovezi care sa dovedeasca ca Kennedy era un criminal. Din nou în Plausible Denial citim despre legatura lui Hunt cu infatuatul William F. Buckley Jr. la pagina 207: "(G. Gordon) Liddy si-a definitivat marturia la perfectie, declarând ca în timp ce nu mai era asociat cu Hunt, l-a vazut într-adevar pentru ultima oara, își amintea, când ambii si-au demonstrat sprijinul pentru alt fost membru al comitetului de conducere CIA, William F. Buckley, în timp ce Buckley sarbatorea aniversarea emisiunii sale de televiziune la New York Yacht Club." Stimat cautator de adevar, Hunt a fost atât de aproape de cei doi oameni atât de energici, Buckley si Luce. Hunt lucra de asemenea cu doi dintre partenerii sai criminali în viitorul scandal Watergate, G.

Gordon Liddy (de formatie iezuita) si Chuck Colson. Si, în 1985, Mark Lane a fost acela care a dovedit în Curtea Federala de la Miami ca Hunt era în Dallas în ziua în care Presedintele

Kennedy a fost asasinat. De aceea, concluzia era evidenta. CIA-ul, prin agentul ei E. Howard Hunt, îl asasinase pe presedinte. În cuvintele primei jurate, Leslie Armstrong, gasite pe coperta interioara si la pagina 322 a Plausible Denial, citim: "DI. Lane ne cerea sa facem ceva foarte dificil. Ne cerea sa credem ca John Kennedy fusese omorât de propriul nostru guvern. Când am examinat dovezile (timp de 65 de minute) am fost constrânsi sa concluzionam ca într-adevar CIA îl asasinase pe Presedintele Kennedy." Hunt fusese partas la acest lucru, si aceasta dovada, atât de minutios prezentata, ar trebui acum sa fie examinata de institutiile în cauza ale Guvernului Statelor Unite, pentru ca aceia care sunt responsabili pentru asasinat sa poata fi adusi în justitie.

Nota editorului: Pentru aceia dintre voi care doresc sa îl contacteze pe Rick Martin prin email, iata noua lui adresa de email: rm888@mindspring.com.